

גיליון

אשריכם ישראל

מאמרים וסיפורים אקטואליים
משיחותיו וכתביו של מגיד המישרים

הרב שמועון גוטסמן שליט"א

גיליון אייר תשפ"ג

תוכן המאמרים:

המלבין שיניים להבירו - עמ' ג'

מאמר נפלא לימי ספירת העומר ולכל זמן ועת

כתבנו בספר פרנסה - עמ' י"א

הסוד של רבי ישעי'ה בן ר' משה זי"ע

קו השיחות והחיזוקים: 077-260-9134

לתרומות, לתגובות, להזמנת הרצאות ולרכישת הספרים

ניתן להתקשר: 08-9743208 \ 0527608955

ניתן לקבל את הגיליון בדוא"ל: 089743208A@gmail.com

טוב המלבין שיניים לחברו

מטחנת הקמח של האסיר היפני

אחיי ורעיי היקרים, יש כל כך הרבה על מה לדבר, עם ישראל זועקים ומשוועים לגאולה וישועה, ודווקא בתוך כל הצרות והקשיים הרבים מצוה עלינו להרבות באהבת ישראל, לא להיות שקוע בתוך עצמינו בבחינת "אנכי" - אני ואני, ו"לא יהיה לך" שום דבר... אלא לצאת מעצמנו ולהאיר פנים לזולת, וכן לפרגן לאחרים מילים טובות אשר בכוחם לחיות נפשות. ומי באמת לא זקוק להרגיש שמעריכים אותו ושמחים לשהות במחיצתו? וכשאדם משתכנע שהוא "שווה" משהו ומישהו נהנה לשהות במחיצתו, אזי הידיעה הזאת בעצמה בכוחה לנסוך בו כוחות אדירים להחזיק מעמד על אף כל הניסיונות והקשיים.

מספרים על בית כלא ביפן שיושביו זכו יום אחד לביקור נדיר של "שר בית הסוהר", הלה ביקר כל אסיר ואסיר ושאל את האסירים אם הם זקוקים לאיזו עזרה כשהוא מתחייב להשתדל לעזור להם, אחד האסירים פנה לשר ואמר: אדוני השר נגזר עלי לשבת כאן עשרים שנה, אני ממש מתוסכל מרוב שיעמום, אולי כבוד השר יואיל בטובו לארגן לי איזושהי עבודה כאן בכלא, כך אעזור לאחרים וארגיש סיפוק. השר רשם לעצמו את הבקשה והתחייב לטפל בזה בהקדם. לא עברו אלא כמה שעות וסוהר נכנס לחדר עם ידית של מטחנת ריחיים אותה הוא הבריג בצמוד לקיר, האסיר הבין שהריחיים מונחות בחדר הסמוך ובכל פעם שהוא מסובב את הידית נטחן עוד קמח, שמח האסיר על הזכות שנפלה בחלקו לעזור ל"מולדת", שכן הקמח הנטחן בוודאי ישמש את אזרחי המדינה, כך השתדל האסיר לעמוד שעות על גבי שעות ולטחון במסירות אין קץ.

עשרים שנות המאסר הסתיימו באחד הימים, וסוהר פתח את דלת התא ובישר לאסיר שהוא

כעת יוצא לחופשי, האסיר התרגש וביקש מהסוהר שיראה לו את חדר המטחנה הצמוד לתאו. מטחנה? התפלא הסוהר, על מה אתה מדבר?? והאסיר ביקש לראות את התא הסמוך, בקשתו נענתה ושם הוא מצא רק בורג אחד בקיר שהחזיק את הידית... כשהבין הסוהר שבעצם עשרים שנה הוא "טחן אוויר" הוא התמוטט ומת מדום לב (מובא בגיליון "שלום לעם"). כי הכאב הכי גדול הוא לגלות שכל העמל היה לחינם, ממש כמו במצרים שבני ישראל בנו את פיתום ורעמסס והמצרים שברו אותם והורו להם לבנות אותם שוב וכו'. ולעומת זאת התחושה של האדם שהוא לא מיותר אלא עוזר למישהו נותנת לו סיפוק וחיות מיוחדת. ואת התחושה הזאת בכוחנו לתת לכל אדם בעולם, כי זו האמת שכולם נותנים ומוסיפים אך לא כולם יודעים להעריך את עצמם, ומילה טובה של פירגון והערכה בכוחה לחיות נפשות ממש.

בעניין זה חידשתי חידוש בס"ד, לאחר שאמר לי אחד הקוראים שיחיי "ש"חכם" זה ראשי תיבות "חצי כוס מלאה" ללמד שהחכם יודע לשמוח בחלקו. וחשבתי לעצמי, הרי אמרו חז"ל שחכם הוא זה שלומד מכל אדם, האם יש קשר בין זה לבין חצי כוס מלאה? עד שהתבוננתי ומצאתי שרק מי שיודע למצוא בכל מצב את החלק הטוב שבזה - את "חצי הכוס המלאה", הוא זה אשר זוכה לגלות את הטוב שבכל אחד וממילא הוא גם לומד מכל אחד את הדברים הטובים שיש בו, כי הוא לא מבטל את אף אחד ואומר "מה כבר אפשר ללמוד ממנו", אלא להיפך הוא שם לב למעלות של הזולת ויודע להעריך אותם, הוא משתדל גם ללמוד מהזולת את הדברים הטובים וליישם אותם בעצמו. וכפי שראיתי דבר נפלא משמו של הרה"ק רבי יצחק מזורקא זצ"ל על מה שנאמר במתן תורה "ויחן שם ישראל כנגד ההר", שכל אחד ראה רק

כבושים בארץ מעלה עליו הכתוב כאילו לא נתן לו כלום. אבל המקבל את חברו בסבר פנים יפות אפילו לא נתן לו כלום, מעלה עליו הכתוב כאילו נתן לו כל מתנות טובות שבעולם."

התפללתי על השוטר ונושעתי

בהשגחה פרטית נפלאה בדיוק ביום בו עסקתי במאמר זה לקח אותי אחד מתלמידי היקרים שיחי' לאירוע ברכסים שבצפון, וכדרכנו ניצלנו את הדרך ללימוד ולסיפורי השגחה פרטית, וכך סיפר לי הנהג היקר: יום אחד תוך כדי נסיעה הבחנתי ביהודי שמבקש טרמפ עזרתי לידו והעליתי אותו בשמחה, הוא התיישב וסיפר לי שבאחד הימים הוא נהג ברכב ועבר על אחד מחוקי התעבורה, שוטר שהבחין בדבר עצר אותו ובא לתת לו דו"ח, אמר הנהג לשוטר: דע לך שאני בדרך למירון וברצוני להתפלל עליך בציונו של רשב"י ע"ה, מה השם שלך ושם אמך? שאל הנהג, השוטר השיב "דוד בן שרה", והודה לנהג מכל הלב כשהוא מורה לו להמשיך בנסיעה ללא קבלת דו"ח... הקשבתי לסיפור והאמת היא שהתקשיתי להאמין לתוכנו, אבל היות ויהודי סיפר לי את זה אמרתי שאתאמץ לכבד אותו ואתן אימון בסיפור שלו. עבר זמן ואני אישית "פספסתי" תמרור של "עצור" באיזה צומת בשעת לילה מאוחרת, לא ראיתי תנועת רכבים באזור והמשכתי בנסיעה אטית בלי לעצור, שוטר שהתחבא בפניה תפס אותי על חם, ניסיתי לדבר על ליבו שיתחשב במצבי הכלכלי, הוא רצה בתחילה לתת לי קנס 500 ש"ח ושש נקודות, וכל תחנוני הצליחו רק להוריד את הסכום ל-250, פתאום נזכרתי בסיפורו של הטרמפיסט והצעתי לשוטר שאתפלל עליו בציונו של רבי מאיר בעל הנס ע"ה בטבריה, השוטר התרגש מסר את שמו ושם אמו והורה לי להמשיך בנסיעה ללא דו"ח... "ראיתי מזה כמה הרווחתי מלעזור לשני, ומלכבד ולתת אימון בדבריו" סיים הנהג.

טוב המלבין שיניים

אמרו חז"ל (כתובות קיא): "טוב המלבין שיניים לחברו יותר ממשקהו חלב", שניים עומדים בבוקר ביציאה

את החן של הזולת, ומשום כן הצליח כל אחד לאהוב את כולם. ובאמת אין לך דבר נפלא יותר מאשר לחפש ולמצוא את הדברים הטובים שיש אצל השני, לדעת לכבד ולהעריך וממילא גם לאהוב אותו.

כולם יודעים שתלמידי רבי עקיבא ע"ה נפטרו במגפה מחמת שלא נהגו כבוד זה בזה, אבל חייבים לזכור שתלמידי רבי עקיבא היו צדיקים גדולים ובוודאי הקפידו גם על הלכות בין אדם לחברו ונהגו כבוד אחד בשני הרבה יותר ממה שאנו רגילים, אלא שלפי דרגתם הגדולה הם נתבעו על "דקויות שבין אדם לחברו", אשר כידוע הקב"ה מדקדק עם צדיקים כחוט השערה. קשה לנחשמה היו אותם "דקויות" אשר נדרש מתלמידי רבי עקיבא להקפיד עליהם, אבל לפחות ננסה לראות מה בוודאי הקב"ה דורש מאתנו להתעורר ולהתחזק בעקבות מה שקרה לתלמידי רבי עקיבא. אמר הקדוש ברוך הוא לעם ישראל: "בני אהובי איני מבקש מכם, אלא שתהיו אוהבין זה את זה ומכבדין זה את זה" (תנא דבי אליהו פכ"ח). כמה חביב אצל הקב"ה שאנו בניו מכבדים אחד את השני ומפרגים אחד לשני, אתה רואה משהו טוב שמיוחד אצל חבר שלך, אפילו דבר שרק פעם אחת הוא עשה אותו? אל תפחד לפרגן לו, אל תתבייש, תאמר לו: אשריך! חיזקת אותי כשראיתי אצלך הנהגה טובה, אל תפחד להודות – להודות לחבר על עזרה שקיבלת ממנו. [להודות" זה גם מלשון "להודות על האמת", כולם עושים טעויות, אבל מה שנדרש מאתנו זה לא לפחד להודות על האמת ולהתנצל על הטעויות, גם בפני הילדים...]

אתה יודע שחבר שלך אוהב כבוד? נו, הרי זה הדבר הכי קל – פשוט לפרגן לו כבוד, שיהנה, שישמח, זה בטוח לא יהיה על חשבונך, וזהו הדבר שהכי לא דורש טרחה ומאמץ מיוחד, רק לפתוח את הפה ולשבח אותו, לומר לו מילה טובה, ואפילו רק קצת התייחסות לשני – כמה זה חשוב בשמים. כתוב ב"אבות דרבי נתן" (פרק י"ג משנה ד): "והוי מקבל את כל האדם בסבר פנים יפות. כיצד: מלמד שאם נתן אדם לחבירו כל מתנות טובות שבעולם ופניו

שמבארים שבית הלל ע"ה זכו שתהיה הלכה כמותם מחמת שהקדימו דברי חבריהם לדבריהם, זאת אומרת שגם בישיבת בית שמאי וגם בישיבת בית הלל נהגו במנהג מיוחד – להזכיר בשיעורים בישיבה גם את דברי הישיבה השנייה, כל אחד כיבד גם את הדעה החולקת על דעתו, וגם אותה הזכירו, אלא שאצל בית הלל הייתה הנהגה מיוחדת עוד יותר, שאת דעת בית שמאי הם הזכירו בשיעור בישיבה עוד לפני שהזכירו את דעתם האישית. זוהי דוגמא של דקות בהנהגת כבוד עם הזולת. וזה מעורר אותנו לכבד כל כך את כלל ישראל, גם את החוגים האחרים והעדויות האחרות, כולם אהובים, כולם קדושים.

מעשה בחיך

הנה כמה סיפורים בקצרה (מובא בספר "חובת האדם בעולמו" ח"ב עמ' 65): מעשה ברבי שמחה זליג זצ"ל, המו"ץ מבריסק, שפעם נטפל אליו אדם תימהוני ומסכן בדרכו לביתו ושאל אותו דבר מה. תשובתו של ר' זליג הייתה בנועם ובלבביות: "בעזרת ה' תזכה להתחתן", ואז נפרד ממנו לשלום. אולם לאחר מספר רגעים נגש אליו שוב עם אותה שאלה, ושוב ענה לו בסבר פנים יפות. וכך הדבר חזר על עצמו שוב ושוב. רב אחד שביקר אצל הרב שמחה שאל את אנשי ביתו לפשר הדבר. אמרו לו אנשי הבית: "זה עוד כלום! אותו מסכן הולך כבר אחרי הרב כמה שבועות ושואל את השאלה הזאת, והרב עונה לו כל העת באורך רוח ובסבר פנים יפות ללא גבול".

סיפר אחד שנסע לרבי לייב חסיד זצ"ל, משנקש על דלת ביתו של ר' לייב, שמע מיד את ריצתו של ר' לייב לפותחה, ומיד כשראה אותו, קיבלו בשמחה ובחמימות נפלאה בברכת "שלום עליכם", כאילו הכירו זה זמן רב, והחל ללכת איתו בידידות לאורך המסדרון הלך וחזור תוך כדי שאלות על שלומם של משפחתו, כאילו היו קרובי משפחה, ורק לאחר זמן ניכר שאלו ר' לייב "ומי אתה?".

מבית הכנסת, אחד מחלק לכל המתפללים כוס חלב חם על הבוקר, ואילו השני לא מחלק דבר אבל רק נותן לכל אחד ברכת "בוקר טוב" עם חיך, מי גדול יותר? אומרים לנו חז"ל שהמחיך גדול יותר בשמים מזה שמחלק את הכוס חלב בלי חיך.

(מדברי הגר"א לופיאן זצ"ל)

אומרים שמה שתלמידי רבי עקיבא לא נהגו כבוד זה היה דווקא "לשם שמים", הם חשבו שעדיף לא "לבזבז" זמן על עניני חברה, ושיש בזה חשיב ביטול תורה, כך שכל אחד היה שקוע רק בדברי התורה הקדושה, אולם בעקבות המגיפה הנוראה למדנו שרצון השם יתברך שנקדיש מזמננו היקר גם להתייחסות לזולת, להתעניין בשלומו, לברך אותו, לשבח אותו, גם כאשר זה על חשבון הלימוד שלנו. זה לא אומר שצריך לסגור את הגמרא ולחפש למי אפשר לומר שלום, אבל בהחלט להיות ערני יותר לכבד את הזולת.

הלוואי ונזכה שגם עלינו יאמרו מה שאמרו על רבי יוחנן בן זכאי, שאומרת הגמרא (ברכות יז.) אמרו עליו על רבי יוחנן בן זכאי שלא הקדימו אדם שלום מעולם אפילו נכרי בשוק, דהיינו שתמיד רבי יוחנן בן זכאי הזדרז לומר שלום לכל אדם, עד כדי כך שמעולם לא הספיק אדם להקדים אותו בברכת שלום, תראו את רבי יוחנן בן זכאי שכל רגע היה מוקדש אצלו לתורה ומכל מקום לא ויתר על ברכת שלום לכל העוברים ושבים ואפילו לגויים! יש כאלה שאומרים "מצטער, אבל לי זה לא חשוב שיאמרו לי שלום, אני אוהב להתבודד עשרים וארבע שעות ביממה", אין שום בעיות, נשתדל לא להפריע לך להתבודד, אבל זכור "ואהבת לרעך כמוך" פירושו לאהוב את הזולת ולדאוג לצרכיו שלו כמו שאתה רוצה שידאגו לצרכים שלך, אם אתה אוהב לאכול שניצל והחבר שלך אוהב קציצה, אז תיתן לו קציצה, כמו שהיית רוצה שיתנו לך שניצל... ולעניינינו, אם חברך נהנה שמתייחסים אליו, אז עליך להתאמץ ולתת לו את היחס, הגם שלך זה בכלל לא חשוב.

כבוד – עד כמה

אם אנחנו רוצים למצוא דוגמא של דקות בהנהגת כבוד בזולת, נזכיר את מה שראיתי בעבר

מאבא שלי זצ"ל את ההנהגה הזאת לומר שלום לכל אדם. ועוד לימד אותי אבא, שאם ניגש אליך אדם ומקדים לך 'שלום' כאילו הוא מכיר אותך, דבר אתו כאילו היית מכרו משכבר הימים".

מדוע לחייך לטלפון

המשגיח הגה"צ רבי אליהו דסלר זצ"ל היה תמיד אומר שאנשים חושבים שדברי המשנה: "הווי מקבל את כל האדם בסבר פנים יפות", הם דברי בית הלל שעשה לפנים משורת הדין, אך הם באמת דברי בית שמאי שהלכו על פי הדין, כי להאיר פנים זה דין וחובה!

מספרים על המשגיח רבי חיים פרידלנדר זצ"ל, שבערוב ימיו, כשהיה חולה מאוד, ראו אותו נעמד מול המראה ועושה פרצופים מחייכים. כל מי שראה זאת התפלא ודאג לרב, ניגשו אל הרב ושאלו אותו מדוע הוא עושה פרצופים למראה, וכך הוא ענה: "לא תמיד אני במצב רוח שאני יכול לחייך לכל מי שרואה אותי, אך אני חייב וזו מצווה מפורשת מהתורה, בדיוק כפי שאנו מצווים לשבת בסוכה ולאכול מצה בפסח. הרי בפסח אני מתאמץ לאכול כזית מצה, לכן, גם עכשיו מתאמץ אני לעשות תרגילים מול המראה של קיום מצוות הארת פנים, ומסתכל אני במראה האם הדבר נעשה טוב". ובאחד הימים ראו אותו פעם מדבר בטלפון ומחייך לאפרכסת, ניגשו אליו בסיום השיחה, ושאלוהו: "מדוע הרב מחייך לטלפון?" ענה להם הרב: "נכון שאין השני רואה את פרצופי בשעת השיחה, אך מי שמעבר לקו מרגיש בכך אם אני מדבר בחיוך או לא, וחיוב התורה להאיר פנים נאמר גם בשיחה טלפונית!"

רבי חיים פרידלנדר זצ"ל היה מסביר בעצמו את המשנה שאומרת: "והווי מקבל את כל האדם בסבר פנים יפות", ומדוע נאמר "כל"? ללמדך שאת כל יהודי ויהודי יש לקבל בסבר פנים יפות, גם אם הוא לא מהעדה שלך, וגם אם הוא לא מה"סגנון" שלך!

כשחלה רבי יחיאל מרדכי גורדון זצ"ל, ראש ישיבת לומז'ה, את מחלתו האחרונה, נכנסו כמה רבנים לבקרו. ר' יחיאל צהל לקראתם וביקש מהם לשבת. הוא הרבה לחלוק להם כבוד, ואף סיפר להם כמה מילי דבדיחותא משיחות חולין של תלמידי חכמים. כאשר יצאו הרבנים מביתו, התבטא אחד מהם: "לפי צהלתו של ר' יחיאל מרדכי, נראה שאינו מבין את חומרת מצבו". נענה חברו ואמר: "אדרבא, דווקא משום שהוא מודע למצבו, עשה כל מאמץ לשמחנו ולהצהיל לנו פנים, וכדי למנוע צער ועגמת נפש מפני חומרת מצבו".

מסופר על אסיר שניגש לרבי אריה לוי זצ"ל במוצאי שבת והודיע לו כי נשבע שמכאן ואילך לא יעשן בשבת. שאלו הרב לפשר הדבר, והאסיר סיפר לו שבאותו בוקר, עת ניגש אליו הרב, ברכו בברכת "שלום עליכם" וליטף את ידו האחת, הייתה ידו השנייה מחזיקה בסיגריה. וכך אמר האסיר: "אותה שעה החזקתי בידי השנייה מאחורי גבי סיגריה בוערת. ומה אומר לך רבי, באותה שעה הרגשתי כאילו הסיגריה צורבת את כל בשרי. כלום יתכן, אמרתי בלבי, שהרב ילטפני בידי ויחיה את נשמתו, בעוד ידי האחרת מחזיקה בסיגריה דולקת בעצם יום השבת?! אותו רגע נשבעתי שלא אעשן בשבת לעולם".

מסופר על הצדיק הירושלמי רבי רפאל לוי זצ"ל, שהיה מקדים שלום במאור פנים לכל אדם שהיה פוגש ברחוב, בין אם הכיר ובין אם לאו. במוצאי שבת אחד פגש ביהודי שאמר לו 'שלום' בלבביות, ומיד שאלו הרב רפאל מה שלומך, ואיך הוא מרגיש ומה שלום בני ביתו. היהודי סיפר וסיפר והרב רפאל הקשיב באורח רוח ותשומת לב. הוא בירך כל אחד ואחד, ביקש שימסור דרישת שלום ואמר ליהודי הנרגש, 'תדע שאני מתפלל עליכם'. על פניו של היהודי ניכרה קורת רוח רבה ונראה היה שהוא ידידו של הרב רפאל מימים ימימה. כששאלו אותו מיהו המכר הזה שבגללו התעכב דקות ארוכות, השיב שאין לו מושג. "קיבלתי

המשפט שהציל חיים

אנשים היום מסתובבים ומחפשים מישהו שיסכים רק להקשיב להם, כן, כן, לא צריך להיות יועץ פסיכולוגי עם תעודה, מספיק דבר אחד – לדעת לשתוק קצת ולתת לשני לדבר! לא צריך להביע דעה, לא צריך לייעץ, לא צריך להתערב, רק דבר אחד – להקשיב. כי באמת מי שבא ומתחיל לספר לך את מה שעובר עליו וכו', הוא לא בא לשמוע מה אתה חושב בעניין הזה, אלא הוא רק רוצה שתשמע אותו, על דרך הכתוב "דאגה בלב איש ישיחנה", הוא צריך פשוט לפרוק את הדברים החוצה, ואם כבר הוא זקוק ממך למשהו – זה רק שתבין אותו, שהוא ירגיש שיש מי שמבין אותו ולא מזלזל ברגשותיו.

שימו לב, כמה פעמים בא אליך מישהו ומתחיל לדבר אתך, אתה מנסה להפסיק אותו באמצע ולהוסיף משפט משלך, ו"פתאום" הוא מאוד ממהר... הוא חייב ללכת, אין לו זמן מיותר, אך לפתע אתה משתתק, ואותו אחד מנצל את השתיקה שלך בכדי לחזור ולספר את הסיפורים שלו, ולפתע פתאום הוא פשוט לא ממהר! מה לעשות, ככה זה פחות או יותר אצל כולנו, הרבה יותר נחמד לנו להשמיע מאשר לשמוע. ומי שמתאמץ לשמוע, הוא עושה חסד גדול עם אחרים. מי יודע כמה משברים היינו חוסכים לאחרים, אם רק היינו מתאמצים לשתוק ולהקשיב להם באמת.

סיפר יהודי זקן ניצול שואה, שהיה מנקה את רחובות תל אביב: זכיתי ללמוד בתור ילד אצל כ"ק האדמו"ר מפיאסצנה זצ"ל הי"ד, התחלתי ללמוד אצלו בהיותי בגיל שש והמשכתי ללמוד אצלו עד גיל אחת עשרה, שאז החלה השואה האיומה. בכל שבת קודש היינו מתאספים בצלו אלפי ילדים ובחורים, ובכל ליל שבת הוא היה עורך את שולחן השבת בפנינו, כאשר תמיד הוא הקפיד לומר "דברי תורה" שלוש פעמים במהלך הסעודה, פעם אחת אחרי אכילת הדג, ופעם שניה אחרי אכילת המרק, ופעם שלישית אחרי אכילת העוף, והיה לו

מנהג קבוע שנשמר לפחות במשך כל השנים בהם זכיתי לשהות בצלו, שלאחר כל אמירת דברי תורה, שלוש פעמים בסעודה, היה הרבי מוסיף בכל פעם ואומר לנו כך: "ילדים יקרים, תדעו לכם שאין דבר יותר גדול מלעשות טובה ליהודי!".

המשיך אותו יהודי וסיפר: בשואה האיומה שהייתי במחנה, עברו עלי שנים קשות, ילד בודד בתוך התופת, לצערי עקב כל הצרות נשכחו ממני כל דברי התורה שאמר הרבי, אבל את המשפט הזה, עליו חזר הרבי כל כך הרבה, לעולם לא אוכל לשכוח! והמשפט הזה פשוט הציל את חיי! שכן כל פעם שהרגשתי שחלילה לא נותר בי כוח לחיות, היה המשפט הזה נוסך בי כוחות חדשים, כי הייתי נזכר בכך שיש לי תפקיד חשוב, אני צריך לעשות טובות ליהודים, וכך התנערתי מהייסורים שלי ורצתי באפיסת כוחות לעשות טובה עם עוד יהודי. ואיזו טובה נראה לכם שניתן לעשות בתוך המחנות האיומות? ממשיך אותו יהודי ומספר: הייתי ניגש לאחד הילדים ומבקש ממנו שיספר לי את כל התלאות שלו, הייתי יושב ופשוט מקשיב, מקשיב ומקשיב ומקשיב, ועושה בזה את הטובה הכי גדולה שיכלתי לעשות... ומכיוון שהייתי כל כך עסוק בלעשות טובות שכאלה, כי לצערנו לא היה חסר מי שירצה לספר לאחרים על צרותיו, הייתה לי "סיבה" בשביל מה לקום בבוקר, והיה לי סיפוק עצום, תחושה של מילוי שליחות, וזה שמר עלי ונסך בי כוחות.

חידוש נפלא קראתי בספר המיוחד "ירחמיאל" – על מזכה הרבים הגה"צ רבי ירחמיאל קראם זצ"ל, הספר הזה הוא אחד הספרי מוסר וחיזוק העוצמתיים שקראתי! עוד חזון למועד להאריך בדיבור על הספר הזה, אבל כעת רק נקודה אחת, מספרים שם שהרב קראם זצ"ל כשהיה מזכיר את הפירושים על הציווי של הקב"ה לנח ע"ה לעשות צוהר לתיבה, הוא היה מוסיף ואומר כי בוודאי היה גם חלון בתיבה, כי איך יתכן שנח יתבצר בתוך התיבה וישכח מכל העולם שסובל כעת, בוודאי שהיה לו חלון דרכו הוא הביט ונשא בעול עם העולם.

איך מנחמים גלמוד

בישיבת פוניבז' בבני ברק, בתקופתו של מרן המשגיח רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל, היה מתאכסן יהודי גלמוד ניצול שואה, היות ולא הייתה לו משפחה, הישיבה הייתה עבורו בית לכל דבר. והנה באחד הימים ניגש אותו גלמוד אל המשגיח רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל והתאונן בפניו: "אני האדם הכי מסכן בעולם, עברתי כל כך הרבה צרות, ועד היום לא הצלחתי להשתקם, אין לי משפחה, ואין לי אפילו בית משלי, כמה שאני מסכן...". המשגיח ניסה לנחם אותו ואמר: נכון שלא קל לך, אבל תדע לך שיש אנשים יותר מסכנים, הנה, תראה את פלוני מירושלים, גם הוא לא זכה להינשא ואין לו משפחה, ואפילו ארוחות מסודרות אין לו, אתה לפחות לא חסר לך אוכל מבושל. אך אותו גלמוד התעקש ואמר: אבל לי אין בית משלי, אני כל חיי "מתנחל" בישיבה, לאותו אחד יש לפחות דירה משלו...

המשגיח ניסה שוב לחזק אותו, ואמר: אבל תראה את פלוני מתל אביב, גם לו אין בית משלו, ולא ארוחות מסודרות, הוא יותר מסכן... אך הגלמוד התעקש ואמר: אבל לאותו אחד יש לפחות איזה בן דוד שני, ששומר איתו על קשר... ואז הבין המשגיח שאותו גלמוד מתעקש לקבל את התואר "המסכן הכי גדול בעולם", ואז, אמר לו המשגיח: זהו, השתכנעתי שאתה פשוט צודק, אתה המסכן הכי גדול! לימים התבטא אותו גלמוד ואמר: תדעו לכם, שהיחיד שהצליח לנחם אותי הוא המשגיח! כי הרבה פעמים מיישהו מספר לך על כל הצרות שלו, אתה מנסה לתת לו עצות, או לשכנע אותו שהוא לא כזה מסכן, אבל באמת הדבר היחיד שאותו הוא רוצה לקבל עכשיו זה "הבנה", שמישהו בעולם הזה יבין אותו.

מיהו העשיר האמיתי

לסיום, אעתיק לכם ממה ששלח אלינו אחד הקוראים שיחי, בעקבות המאמר הארוך על השמחה שפרסמנו בגיליון אדר. אותו קורא שלח לנו קטע מתוך ספרו של מזכה הרבים הרב ליאור גלזר שליט"א ("שו"ת אש בליבי" עמ' קעב) וזה לשונו: למה

בגלל דבר אחד שלא הולך כשורה [יהיה חשוב ככל שיהיה], אזי כל החיים הם יגון. ואני מאמין שברוך השם את רואה בעיניך, וחושבני שסיבוב אחד במחלקת עיניים, שיראה כמה אנשים מוכנים להשקיע וליתן העיקר בשביל לראות ולו בעין אחת, כמו כן בעניין הליכה על הרגליים, וכבר אמרו דורשי רשומות דעשיר אותיות עיניים שיניים ידיים רגליים, וכמאמר הפייט "הולך ברגליך, מנענע ידיך, עיניים צופות לך, הלב פועם בך... השמחה תחייך העולם לפניך". כמה עומק פשוט יש במילים הללו שאנשים חיים את חייהם ומרגישים כמו בעלי ייסורים שכל הדור על כתפיהם, בזמן שבמבט אחד של אמת הכל בטל ומבוטל. לסיום זכרי, אין לאף אחד בעולם ולא לשום סיבה בעולם להפריע את המצב רוח הטוב, וניקח דוגמא מגדולי ישראל שהם מורי דרכינו, ששמעתי שסיפר הגאון הרב יעקב יוסף זצוק"ל בנו של מרן זיע"א, שהיה עם אביו במצבי לחץ רבים, אף בזמנים שאיימו על חייו, אבל זאת יאמר שלרגע לא היה נראה מודאג. על כן חזקו ואמצו, והשי"ת יעזור שתצאו מהמרה השחורה, מאפילה לאורה, ועל ידי זה תהיה סייעתא דשמיא, ונסו יגון ואנחה. עד כאן מהרב גלזר.

וכפי ששמעתי על גברת אחת החולה ומשותקת רח"ל לרפואה שלמה, אותה גברת מתקשרת דרך העיניים עם מחשב, וביקשו ממנה למסור שני משפטים מחזקים, וזה אחד מהמשפטים שמסרה: "אני לא מפחדת למות, אני מפחדת לא להיות..." וזהו חיזוק עצום, הדבר הכי מסוכן הוא "לא להיות", להיות כאן אך להיות שקוע בדיכאון ותסכול, וזו ממש "עבודה תמידית" לחפש את הטוב במסירות נפש, להודות עליו ולהיות שמח בחלקו, וכך באמת זוכים "לחיות".

ואם כבר סיפרנו על הגברת הזאת זה המקום להעתיק מספרנו "בטחתי ונושעת" את מה שסיפר הרב קובי לוי שליט"א: ישנו בחור יקר בשם אלון פז הי"ו אשר משותק בכל חלקי גופו והוא בעצמו כתב לנו "שיחת מוסר", על אפו מונחת מדבקה עגולה קטנה, ועל מחשבו מונחת מצלמה קטנה אשר מתמקדת באותה מדבקה

המצוה, אני המצווה. אני ממליך אותו בכל לילה ובכל יום על כל גופי ונשמת, על כל העיר שאני נמצא בה, על כל ארץ ישראל הקדושה, על כל העולם הגדול הזה ועל כל היקום העצום הזה, כי הוא מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא. הוא ברא ויצר את הכל. הוא אחד ואין שני לו! אחד יחיד ומיוחד! ריבון העולמים! הוא שברא ואחראי על הכל – עצום מהיקום – מהכל! הוא יכול לעשות בי ככל העולה על רוחו. מי ומה אני שאתנגד לו? אני סומך על כל החלטותיו ועל כל מעשיו בהחלטיות. אדם צריך להבין שיש בורא לעולם, ואין דברים שמתרחשים סתם. יש חשבונות שמים וצריך לקבל את הכל בהבנה, באהבה ובשמחה, כי אם אתה מאמין בבורא עולם, אז תסמוך רק עליו ותבטח רק בו.

כמו שאתה יכול לומר "תודה" כשטוב לך, אתה צריך לדעת לומר "תודה" גם כשלא טוב לך, עדיף לסבול, לכאוב ולהיות בצער, להתנקות, לתקן, להזדכך ולכפר על עוונות בעולם הזה ולא בעולם הבא, ולהגיע ישר למקום טוב למעלה. היום אני שוכב בחדר קטן "כמו קופסת גפרורים", מרותק למטה ומחובר למכונת הנשמה. לא רואה אדמה ולא שמים, רק אני וארבעה קירות, ואני יודע שאני לא מפסיד שום דבר בחוץ. העיר גדולה, הארץ גדולה, העולם גדול, אבל אני יודע שבחוץ הכל גשמיות, תאוות הבל הבלים, ואני שוכב לי בחדר ומתבודד עם בורא עולם, מדבר אליו, מבקש ומתפלל עלי, על כל בני משפחתי ועל כל עם ישראל. אני יודע שכשיגיע יומי, אחרי מאה ועשרים, אני אקבל פי אלף, פי מיליון, ממה שקבלתי כאן בעולם הזה. אני לא מפסיד שום דבר! נהפוך הוא, זה שאני נמצא במצב הזה, זו לא מסכנות, זו זכות! לכפר על עוונות עם ישראל, מה יותר טוב מזה?

היום אני מבין משהו שלבן אדם בריא קשה להבין: הגוף זה דבר משני. כל עוד הלב פועם, הראש עובד, העיניים רואות, האוזניים שומעות, הפה מדבר ואוכל, והנשמה מרוממת – מה אני צריך יותר מזה? אני לא צריך שום דבר. כי כל עוד אני יודע שהעולם הזה זמני, החיים זמניים, הגוף הוא

שעל אפו, וזו מחזירה קרן למסך המחשב, אלון בנענועי אפו מניע את הקרן שמאלה – מעלה – מטה, וכך הוא מפעיל את מחשבו, כותב מאמרים, קורא דברי תורה ומגיב לכל הפונים אליו – הן במחשב והן בטלפון הסלולרי האישי שלו, אשר הנו אוזניה מיוחדת שנעתרת ברצון ומידית לכל פונה, וכך הוא כותב:

"שלום, שמי אלון פז. כיום אני בן 38. נולדתי כתינוק עם נכות ברגלים. בכל אופן תפקדתי כעצמאי: הולך כמה צעדים, נוהג, כותב, אוכל מצוין. לפני כשש שנים, כנכה, נהגתי במכונת תואמת את מגבלותיי ועברתי תאונת דרכים קשה. כתוצאה מהתאונה השתתקתי לחלוטין! בכל חלקי גופי. הסרעפת שלי נפגעה ולכן אני מחובר גם למכונת הנשמה. אין ידיים, אין רגלים, והנשימה, בחסדי ה' יתברך, בעזרת המכונה, שליחתו הנאמנה. כיום אני מאושפז בבית החולים הסעודי "בית רבקה" בפתח תקוה. בעקבות התאונה שעברתי, אמונתי בבורא עולם התחזקה עוד יותר. כיום אני מעביר את זמני בלמוד תורה בעזרת רבנים ואנשים טובים שמגיעים אלי, וגם עם חברים שבאים לבקר ולארח לי לחברה. חלקם עושים זאת באופן קבוע. אני שוכב בחדר פרטי וכמעט לא יוצא ממנו, ומעסיק את עצמי בתפלות ובלמוד רוב הזמן. כאן אשתף אתכם בדרך שבה אני מתמודד עם מצבי, הכוחות שאני שואב מהאמונה שמחזיקה אותי ונותנת לי את הרצון לחיות ולהמשיך הלאה. אני מקוה שתתחזקו מדברי ותחזקו גם את האחרים.

אדם ממוצע שקורה לו משהו הכי קטן, מיד הוא אומר או זועק: "למה, בורא עולם? למה דווקא אני? למה זה מגיע לי? מה עשיתי?" אני לא זוכר שאמרתי מאז התאונה ועד היום "למה" ... יש רק מלה אחת ואותה אני אומר גם היום "תודה! תודה, בורא עולם! אם זה מה שבחרת בשבילי, מי אני שאבוא ואתלונן ואבכה ואכעס עליך? רק אתה יודע מה הכי טוב בשבילי, נסתרות דרכיך ונפלאים מעשיך! אין עוד מלבדך, אבא שבשמים, הקדוש ברוך הוא, הכל לטובה". הוא הבורא, אני הנברא. הוא האבא, אני בנו. הוא המלך, אני עבדו. הוא

זמני, אז ממה יש לדאוג? ממה יש לי לחשוש? ממה יש לי לפחד? אבא שבשמים, הקדוש ברוך הוא, שומר ומשגיח ודואג לכל מחסורי, וכמו שכתוב בתהלים (כ"ג): "מזמור לדוד, ה' רעי לא אחסר". ברוך ה' טוב לי עם מי שאני, מה שאני ואיך שאני! אין לי תלונות לבורא עולם – רק תודה! אני מאושר מאד.

האם אי פעם הערכת את גופך? את האצבע הקטנה בידך? כשמגרד לך האף, האוזן או במקום אחר, אתה מרים אותה ומגרד מיד, בלי בעיה, כי הכל מובן מאליו בשבילך. כאשר לי מגרד האף, האוזן או איבר אחר, אני נאלץ לסבול את זה דקות ארוכות במקרה הטוב. אין מובן מאליו! מתי לאחרונה הערכת את כף היד? את היד שלך? כשאתה צמא, אתה לוקח כוס, ממלא אותה מים, ואז אתה מגיש אותה לפה ושותה. פעם חשבת והערכת את השרירים, את הגידים, את העצמות באמצעותם אתה מזיז את היד? אני לא יכול להזיז אצבע. אני צריך לבקש את עזרת הזולת בשביל שישקו אותי, יאכילו אותי או יגרדו לי את הגב. אני לא יכול לעשות דבר. אז תגיד תודה לבורא עולם: 'בורא עולם, תודה על הידיים, תודה על שאני יכול לעשות מה שאני רוצה, איך שאני רוצה, מתי שאני רוצה, כמה שאני רוצה, תודה בורא עולם!'. האם פעם הערכת את הרגלים שלך? זוג רגלים שמחזיקות עליהן עשרות רבות של קילוגרמים. אתה עומד מול מדרגות, צריך לעלות כמה קומות, ואתה אומר לעצמך "אוף, כמה יש לי לעלות". אתה מתעצל. תגיד לבורא עולם תודה על שיש לך רגלים בריאות, שאתה יכול ללכת, לעלות מדרגות. יש אנשים מוגבלים, קשישים, שעד שהם עולים מדרגה ועוד מדרגה לוקח הרבה זמן, ואתה יכול בדילוגים לעלות ללא בעיה. כשאתה מגיע למעלה, תגיד תודה לבורא עולם. תודה על הרגליים הבריאות, תודה שזיכית אותי לעלות למעלה. אין מובן מאליו! אין מובן מאליו! תודה על שאתה מזכה אותי ללכת לאן שאני רוצה, כמה שאני רוצה, ואני לא זקוק לעזרה של אף אחד. תודה על שזיכית

אותי להתקלח, להיות נקי, להתלבש. יש אנשים שלא מסוגלים לעשות את זה, מקלחים אותם על המטה, כמוני. אני שוכב על המטה, מונשם, בתוך חדר קטן, כמעט ולא יוצא ממנו. לא רואה מה נעשה בחוץ. אתה ידידי, עמוד מול החלון, תביט החוצה, קח שאיפת אויר, תגיד לבורא עולם: 'תודה בורא עולם! תודה על שאני יכול לנשום בכוחות עצמי, לראות שמים, לראות שמש, לראות ירח וכוכבים, לראות עננים, לראות ציפורים, לראות אדמה, לראות עצים, לראות פרחים, דשא, לחוות את נפלאות הבריאה. זה לא מובן מאליו!! תעריך את מה שבורא עולם נתן לך. אתה צריך להרגיש אדם מאושר, שהחיים יפים, שבורא עולם אוהב אותך, שהוא זיכה אותך בגוף בריא בנפש בריאה. עד כאן דבריו של אלון פז הי"ו. מספר הרב קובי לוי שיחי' כי יום אחד הוזמן אלון פז לשאת את דבריו בפני 1800 מתנדבים של "עזר מציון". הוא אמר שם: "אתם מביטים עלי. נכה, לא ידיים, לא רגליים. אל תרחמו עלי. אני מאושר, אני מושלם. ויותר מזה, אם הקב"ה ישלח אלי איש עשיר חסון וגבה קומה, עם ידיים חזקות ורגליים איתנות, ויאמר לי: "אלון, האיש הזה מוכן להתחלף אתך, הוא ישכב במקומך משותק במטה ב"בית רבקה" ויקבל את גופך, ואתה תקבל את גופו וממונו, ותוכל להיות כאחד האדם – עשיר, בריא, תוכל להגיע לכל מקום וליהנות מן החיים. מה שתחליט אסכים לרצונך", אז אשיב לקב"ה: "לא, אינני מסכים, ומדוע? כי אתה ריבוננו של עולם יודע מה הכי טוב בשבילי. ואם הכי טוב בשבילי זה להיות מרותק למטה ומשותק, אז אני מעדיף להמשיך ולחיות כך, ותודה על הכל".

רבותי היקרים, הלוואי, הלוואי, שנזכה לזכור את דבריו של אלון פז היקר, גם בשעת ניסיון... ויהי רצון שנזכה להאיר פנים תמיד, נפרגן לכולם, ואף נדון את כולם לכף זכות, ומתוך זה נזכה לאהבת ישראל אמיתית ושמחה גדולה. ובזכות דברים אלו עושה השלום במרומויו הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל, אמן

אשריכם ישראל

כתבינו בספר פרנסה

הצדיק רבי ישעיה מקרעסטיר זיע"א

מוכן לעשות הרבה ולו בכדי לזכות פעם אחת בחיי בגילוי אליהו... אמר לו הרב: זה לא כל כך מסובך, אני אתן לך כתובת של משפחה בירושלים, תעשה אצלם שבת ובעזרת השם תזכה בגילוי אליהו. "מה, כבוד הרב? כזה פשוט?" התפלא אותו יהודי. "אכן כן, רק תדע שמדובר במשפחה ענייה, ולא כדאי לבא אליהם בידיים ריקות, אין להם הרבה אוכל וכדאי שאתה תביא בעצמך את האוכל לשבת בשביל כל המשפחה" אמר הרב. "בשמחה רבה, אני עכשיו מזמין מהקייטרינג של הברד"ץ שבת שלימה, מעדני מלכים שבחיים הם לא טעמו" אמר היהודי. "אשריך! כל הכבוד! אבל לצערי יש איזו שהיא בעיה... מרוב שהם עניים אין להם מקרר בכדי לאכסן את כל האוכל" הסביר הרב. "זו לא תהיה בעיה, כבוד הרב, אני עכשיו מזמין להם מקרר חדש על חשבוני, ביום שישי אני אפתיע אותם..." אמר היהודי. ולרב לא נותר אלא לברך את תלמידו בדרך צלחה ושבת שלום.

יום שישי אחר הצהריים, בבית משפחת כהן מירושלים דפיקות בדלת, אבי המשפחה פתח את הדלת ומול עינו הוא רואה יהודי אשר לא מצא איפה להתארח אלא דווקא אצלו... הוא עוד לא מספיק לחשוב מהיכן הוא מצליח לארגן עוד קצת אוכל שיספיק גם בשביל האורח, וכבר האורח מבשר לו

קוראים יקרים, בכל יום חל יומא דהילולא של כמה וכמה צדיקים אחרים זיע"א, ובוודאי אי אפשר במסגרת הגיליון שלנו לגעת ולו במעט מכל הצדיקים אשר בימים אלו חל יום ההילולא שלהם ובפרט שהגיליון שלנו יוצא רק פעם בחודש, אך עם זאת באופן חריג בחרתי להאריך שלא כהרגלנו לכבוד יומא דהילולא של הצדיק הפלאי הרה"ק רבי ישעיה ב"ר משה מקרעסטיר זיע"א [י"ד ג' באייר]. והסיבה לכך היא שאני חש חיבור מיוחד לדרכו של הצדיק, כי הגם שאנו באמת רחוקים כל כך מדרגתו הגבוהה הרי שלכל הפחות ניתן לאחוז באפס קצהו מדרכו המיוחדת ברחמים ואהבת ישראל. ולענ"ד כולנו זקוקים לקבל מהצדיק הזה קצת יותר אהבה וסבלנות לזולת, קצת יותר אכפתיות ושימת לב לסובבים אותנו. ובפרט בימים אלו בהם אנו מתאבלים על תלמידי רבי עקיבא ע"ה זה הזמן ללכת בדרכו של הצדיק ולכבד כל יהודי ולהתחשב יותר ברגשות הזולת.

איך פתאום התפרסם הצדיק

סיפרתי בעבר את מה שסיפר לי אחד מחשובי הקוראים שלנו באופקים, ומעשה שהיה כך היה. יהודי אחד תמים אשר משתתף כל ערב בשיעור תורה, ניגש לאחר השיעור אל הרב המגיד שיעור ושאלתו בפיו: ילמדנו רבנו, אני רוצה לזכות בגילוי אליהו, יאמר לי הרב מה צריך לעשות בשביל זה, אני

בצוואתו שבאהל שיקימו על ציונו יהיו חלונות לארבע רוחות השמים, והוא הוסיף ואמר: "זכך כפי שבחיי אני משקיף על כל העיר ועוזר לכולם כך אמשך להשקיף ולעזור מהשמים". ולאחר הסתלקותו אכן ראו ישועות גדולות לאחר תפילות על ציונו הקדוש, אלא שבשואה האהל על ציונו נהרס בהפגזות ולאחר השואה לא ידעו יוצאי חלציו מהצוואה המיוחדת והם בנו אהל חדש ללא חלונות, וממש בשנים האחרונות נודע לצאצאיו שיחי' הצוואה המיוחדת והם תיקנו את האהל ועשו שם חלונות, והנה מאז שתוקנו החלונות החלו שוב להתפרסם ישועות פלאיות הכרוכות ברבי ישעיה ב"ר משה זיע"א.

מתי בכה הרבי

דוגמא אחת מני רבות על גודל אהבת ישראל והאכפתיות של רבי ישעיה זיע"א מכל בר ישראל נוכל ללמוד מהסיפור הבא. בנו של הרבי חלה במחלה קשה והיה נתון בין חיים למוות רח"ל, החסידים פגשו את הרבי כשהוא בוכה בכי תמרורים, כשראו שהזמן עובר והרבי לא נרגע אלא נמצא ממש בסערת רגשות החליטו לשלוח את אחד מגדולי התלמידים שייגש וינסה לעודד ולהרגיע את הרבי. אותו תלמיד פתח בדברי חיזוק באמונה ובטחון, אך הרבי אמר לו: דע לך שאינני בוכה כל כך הרבה על בני, וכל הסיבה לבכי שלי היא שעד היום חשבתי שזכיתי להגיע כבר לדרגה כזאת בה אני כואב בכאבו של כל יהודי כמו בכאב של בן משפחתי, אבל הנה כשבני חלה חשתי כאב יותר גדול מהרגיל, ועל זה אני בוכה! כואב לי שלא זכיתי עדיין לכזאת אהבת ישראל גדולה בה יהיה שווה אצלי כאב על יהודי אחר שסובל כמו

שהביא איתו מקרר חדש עמוס בכל מעדני השבת... השבת עוברת בנעימים על כולם, הכל טוב ויפה, אבל מיודענו מחכה לאליהו, ומשום מה הוא בושש מלהגיע. לאחר השבת הוא פונה אל הרב ואומר לו: "כבוד הרב עשיתי כל מה שהרב אמר, ולא זכיתי בגילוי אליהו!". "באמת? עדיין לא זכית לגילוי אליהו?? טוב, תשמע, תיסע לשם לשבת נוספת והפעם אני ממש מבטיח לך שכבר תזכה בגילוי אליהו!" אמר הרב. מיודענו כבר למד איך מגיעים לשבת... הוא הספיק לרשום לעצמו רשימת רהיטים הכרחיים שחסרים למשפחת כהן, והוא יצא לדרך עם משאית הובלות עמוסה ברהיטים וכמובן גם בכל מטעמי השבת. לאחר שנקש מיודענו על בית משפחת כהן, הדלת נפתחה על ידי אחד הילדים, וכשראה הילד את האורח ואת כל השפע שבא איתו הוא הכריז: "אבא, ברוך השם, אליהו הנביא הגיע עוד הפעם"... ואז הוא הבין שאין זו "חכמה" לראות את אליהו הנביא, יתכן אפילו שזה יהיה ממש מסוכן בשביל אנשים פשוטים כמונו לראות פתאום מלאך שכזה... אבל מה שכן בידינו, זה לעשות "גילוי אליהו", לגלות את הלב המלאכי שבתוכנו, להתנהג כמו "המלאך הגואל", ולעזור לאנשים אחרים שזקוקים לעזרתנו. כך הדבר גם בנוגע לרבי ישעיה'לה זצוק"ל, מי שרוצה לזכות ל"גילוי רבי ישעיה" ישנה רק דרך אחת, פשוט ללכת בדרכו!

בטרם אסיים את דברי הפתיחה אציין שרבים שואלים: מה נזכרתם פתאום ברבי ישעיה ב"ר משה? איך בעבר לא שמענו על הישועות בזכות הצדיק ופתאום בשנים האחרונות כל כך הרבה מפרסמים אותו? לרבים השואלים אציין שלאחרונה התפרסמה עובדה מיוחדת, שרבי ישעיה זיע"א לפני הסתלקותו ביקש

בדיוק הכאב על בן משפחתי. (מובא בספר הנפלא

"מופת הדור")

למה לא טעם הצדיק מהחלה

דוגמא קטנה על שימת לב גדולה: אחד הצדיקים ששמע על כוחו של רבי ישעיה זיע"א בלפעול ישועות הסתקרן מאוד לדעת איך זכה הצדיק לכוח שכזה, דהרי יש עוד מכניסי אורחים וגומלי חסדים ולא שמענו על מי מהם שהגיע לכוחות שכאלו, הלך אותו צדיק והתארח לשבת קודש אצל רבי ישעיה במטרה לעקוב מקרוב על הודייה

הוא עקב אחריו מהרגע שזו לביתו ולא מצא איזה משהו נדי ומופלא, עד שבליל שבת התרחש דבר מוזר, רבי ישעיה בירך על הלחם משנה ולפני שהכניס טעימה לפיו לקח את הסכין וחתך איתו חתיכה גדולה של חלק ממנה, הסיר את החלק הקשה והותיר רק את החלק הרך, קם ממקומו ניגש לאחד המסובים שיש בסוף השולחן והביא לו החתיכה, רק לאחר מכן שב

וטעם מהחלה. האורח לא היה יכול להישאר אדיש והראה את פליאתו מההנהגה הזאת, שהרי על פי ההלכה צריך המברך לטעום ראשון מהלחם לפני שמחלק למסובים, שכך לא יהיה הפסק בין הברכה לאכילה, כשראה רבי ישעיה את פליאתו אמר לו: דע לך שכאשר הרמתי את החלות ראיתי שאותו אדם שישב מולי בסוף השולחן כמעט ויצאו עיניו מחוריהן מרוב השתוקקותו לאכול ואף פער את פיו מתוך רעב, כך הבנתי שאותו אדם לא בא אוכל לפיו זה זמן רב, והדבר כרוך

בפיקוח נפש להזדרז ולדאוג לו לאוכל, ועוד שמתי לב כשפתח את פיו שאין לו שיניים, לכן הזדרזתי להביא לו חתיכה גדולה של חלה ללא החלק הקשה. אמר הצדיק האורח: עכשיו אני מבין מניין כוחו של רבי ישעיה! הרי הוא גאון בחסד, הלא אם אני הייתי מברך על החלות לא הייתי שם לב לאותו רעב, ובטח לא הייתי שם לב שאין לו שיניים... העוצמה של הסיפור היא השימת לב לשני, לצאת מהאנוכיות שלך ולשים לב לרגישות של הזולת, אתה אל תהיה מפונק אבל תהיה ערני לפנק את השני...

מה קרה בליל הסדר

והנה סיפור מדהים במיוחד. סיפור המשפיע הגה"צ רבי צבי מאיר זילברברג שליט"א מה ששמע איש מפי איש עד אדם אחד שהיה בעצמו עד למעשה. ליל הסדר בביתו של רבי ישעיה'לה כל דכפין ייתי ויכול, כמסורת קרעסטיר, אנשים פשוטים שובים כאחד מכל הסוגים התיישבו סביב שולחנו

לעריכת ליל הסדר, בין המסובים היה יהודי אחד שלא היה לגמרי יציב בנפשו, ומשום מה בלא שימת לב הוא נישען על השולחן הארוך באופן חזק מאוד עד שהשולחן פשוט התהפך וכל הכלים והמאכלים שעמדו עליו לקיום מצוות הלילה נפלו על הרצפה ויצאו מכלל שימוש, כולם היו מבוהלים ולחוצים חוץ מרבי ישעיה'לה שהורה ברוגע להביא מהמטבח את כל מה שהכינו לליל הסדר השני, שכידוע בחו"ל עורכים פעמיים את ליל הסדר.

הדברים הונחו מחדש על השולחן ואחרי כמה רגעים האווירה שבה להיות רגועה והסדר המשיך כרגיל, אלא שאחד המסובים שישב סמוך לרבי שם לב שהוא נישען על השולחן בצורה חזקה ונראה שהוא מטה בכוונה את השולחן בכדי שיתהפך שוב, הלה ניסה לשאול את הרבי בצורה מכובדת לפשר התנהגותו, אך הרבי סימן לו שישתוק, והנה לא עבר אלא רגע קט וכל השולחן התהפך לגמרי כשכל מה שהונח עליו נשפך ונפל ארצה... כעת נאלצו לאסוף נדבות מיהודי העיירה, שכל אחד תרם משהו לכבוד הסדר של הרבי. הרבי עשה את עצמו כמופתע ומבוהל והכריז בקול: "איזה שטות עשיתי שערכת את הסדר על שולחן כל כך רעוע, הנה תוך כמה דקות הוא התהפך פעמיים..." את כל ההצגה הזאת ערך הרבי רק בכדי לחסוך עוגמת נפש מאותו מיהודי שגרם לשולחן ליפול בפעם הראשונה. (מובא בקונטרס "מאמרי חיוק")

ואני שואל אתכם: רבותי, מה אשם רבי ישעיה'לה בזה שפלוגי אחד הפך בטעות את שולחנו, וכי לא די בכל הנזק שנגרם וכל הלכלוך והבלגן, וכי לא די בכך שהרבי שתק והתנהג ברוגע, וכי מי ביקש ממנו לעשות כל כך הרבה בכדי שהזולת ירגיש בנוח?? למדנו אם כן עד כמה חשוב להתאמץ בכדי לתת לזולת הרגשה טובה, ולעשות מה שביכולתנו בכדי לחסוך לזולת עוגמת נפש.

סיפורי האישי

כעת אספר לכם את מה שהתרחש אתנו בהילולת רבי ישעיה זיע"א בג' באייר תשפ"ג, הסיפור הזה חיבר אותי ביתר שאת לצדיק. בחג הפסח לא הספקנו לנסוע לבקר בבית מורי חמי שיחי שבמודיעין עלית, ולכו

חשבנו לנסוע לשם לאחר החג, למעשה העניין התעכב ונדחה, עד שהגיע ראש חודש אייר, ועקב הלימוד בכולל ובישיבה סוכם שאני אשאר בקרית גת והרבנית שתחי' תיסע עם הילדים במיניבוס לבקר את הוריה, הזמנתי מיניבוס בג' באייר לשעה 5 אחר הצהריים, ברגע האחרון הנהג התקשר וסיפר שכעת נתקל בתקלה בלתי צפויה, הרכב מקרטע ונוסע רק באופן איטי. ניסינו להשיג רכב חילופי אך לא הצלחנו, לבינתיים התקשר הנהג וסיפר שמהמוסך הדריכו אותו דרך הטלפון והוא טיפל בתקלה. בני משפחתי יצאו לדרך, אך לאחר כברת דרך התקלה חזרה, והנהג נסע בחזרה לקרית גת בקצב איטי, לאחר ניסיון חוזר להשיג רכב חילופי שלא צלח הודענו להורים שנאלץ לדחות את הנסיעה למועד אחר. אי אפשר לתאר את האכזבה של הילדים על ביטול של טיול הנסיעה, בשבילם מדובר בסוג של טיול שכבר תוכנן כל כך הרבה. לא עוברים אלא כמה דקות וקבלתי שיחת טלפון מאחד שאחראי לחלק את הכרטיסים שחילקו "משרד הפנים" כ"מענק קורונה", מדובר בכרטיסים לרכישת מזון בסכום גדול שממש לא היה מיותר עבורנו... האחראי ביקש שנגיע אליו עוד היום, אחרת הכרטיסים יעברו לעירייה וייקח עוד הרבה זמן עד שהם יגיעו אלינו. שמחתי שהרבנית שלי נמצאת בבית, כי תעודת הזהות שלי אבדה ולא יכולתי לקחת בעצמי את הכרטיסים, וכך היא נסעה עם הילדים בתוך העיר למוקד החלוקה, הנסיעה הזו הייתה בשביל הילדים "פיצוי קטן" על הנסיעה הגדולה שנדחתה.

הוא הזדרז לצאת וביקש מאחד האברכים שיקפיץ אותו עם הרכב, הם יצאו לדרך ופגשו באברך אחר שהתעניין להיכן נוסעים, וכששמע הוא ביקש: אמנם לא הזמינו אותי לחלוקה, אבל בכל אופן, אולי גם הכרטיסים שלי הגיעו, אשמח שתצרפו אותי לנסיעה. הוא צורף לנסיעה, ומשהגיעו למקום הם שאלו את האחראי האם הכרטיסים של אותו אברך גם כן הגיעו, הוא בדק ואמר: "כן, הם הגיעו, ולצערי בטעות שכחתי להתקשר אליו", כעת האברך ניגש לאחראי לבקש את כרטיסיו, האחראי ביקש ממנו את תעודת הזהות על מנת לצלם אותה אך האברך התנצל שהגיע לכאן ממש "במקרה" ולא הביא איתו את התעודה. האחראי הבהיר לו שאין אפשרות לקבל את הכרטיסים ללא התעודה, הוא ניסה לשכנע את האחראי אך ללא הועיל, לפתע לחש לו חברו: תאמר לו בזכות רבי ישעיה בן רבי משה, הלה אמר לאחראי: שמעת על הסגולה של בזכות רבי ישעיה בן רבי משה? והאחראי שלא בדיוק הבין על הוא מדבר אמר לו: תעזוב אותי עם השטויות שלך, מה אמרת? רבי ישעיה בן רבי משה?? טוב, אתה יודע מה? תבקש מהחבר שלך את תעודת הזהות שלו, אני אצלם אותה שוב ואתן לך את הכרטיסים...

כשחזרתי הביתה מהסעודה בישרה אותי הרבנית שמחר תבוא לבקר אותה חברה שלה הגרה בשדרות, לכבוד האורחים הכנתי מרק משובח, בדרכו של בעל ההילולה שהיה טורח בעצמו לבשל עבור האורחים, לאורך ההכנה אמרתי שוב ושוב: לזכות ולכבוד רבי ישעיה בן רבי משה. התעייפתי קראתי קריאת שמע ושכבתי לנוח כשהסיר עדיין עומד על אש גבוהה, תכננתי בעוד כמה דקות לקום ולסגור את הגז, אך למעשה נרדמתי

שבוע כשאני יורד מהאוטובוס ממתנינים לי הילדים עם עגלה אותה אני לוקח לצרכנייה על מנת לסחוב את כל המצרכים, הפעם הם לא המתינו לי בתחנה כי נסעו להביא את הכרטיסים ועדיין לא חזרו. ערכתי את הקנייה ובסיומה שאלתי האם מישהו יכול לעזור לי עם "טרמפ" לבית, אחד הלקוחות ניגש אלי ואמר לי שהרכב שלו עמוס בכלי עבודה ואין לו מושב פנוי ברכב אך יש לו מקום בתא המטען לשקיות שלי, הוא הציע שייקח את השקיות ויניח אותם בכניסה לבניין שלנו, ואילו אני אלך הביתה ברגל. הסכמתי להצעה, הודיתי לו והתחלתי ללכת ברגל. התקשרתי לבית והתברר שבדיוק כעת בני המשפחה חזרו לבית, כך שהם ירדו להמתין לשקיות, ואני לא נאלצתי להזדרז להגיע לבית. לפתע תוך כדי הליכה בעוברי ליד בית הכנסת "קרעטשניף" - "תפילה למשה" נזכרתי שהלילה ההילולה של רבי ישעיה מקרעסטיר זיע"א, אשר זה כמה שנים שאני חש מחובר לדרכו המיוחדת, והזמינו אותי להשתתף בסעודה לכבודו שנערכה שם. התקשרתי לגבאי לברר אם עדיין לא סיימו את הסעודה, אך הוא לא היה זמין, ומכיוון שממילא עברתי בסמוך לבית המדרש אמרתי לעצמי שווה לנסות להיכנס אולי עדיין לא סיימו. נכנסתי וגיליתי שעדיין נמצאים באמצע הסעודה, המשתתפים שמחו שהגעתי וביקשו שאספר איזה סיפור מחזק, סיפרתי להם על ההשגחה הפרטית של דחיית הנסיעה למודיעין עלית, שזיכתה אותנו בכרטיסי המזון. לפתע קפץ אחד המשתתפים ואמר: איזה השגחה פרטית שבאת לספר על הכרטיסים, גם אותי הזמינו למוקד החלוקה ופשוט שכחתי מזה וממש עוד כמה דקות החלוקה מסתיימת, זה ממש פלא בזכות רבי ישעיה בן רבי משה...

למטה. והאזור, כמו שכונה חדשה בשלבי בניה שונים, כשחלק מהבניינים הם אתר בניה לכל דבר – מלאה בפועלים ששכחות מעין אלו הן חלום מופלא בשבילם.

במהירות היא יורדת לקומת הקרקע, התינוק עדיין בזרועותיה, ומגלה לחרדתה שהעגלה איננה. מטפסת שוב את כל הקומות, נכנסת הביתה ונוטלת בחפזון את הטלפון בבית. מתקשרת לנייד של עצמה. שוב ושוב ושוב. 12 פעמים היא מתקשרת, ובפעם ה-12 עונים לה. "כן, העגלה כאן. איפה את בדיוק?" ומבקשים כתובת מדויקת. היא נושמת לרווחה, נוקבת בשם הרחוב, ומי שמעבר לקו מבקש ממנה להמתין למטה. היא יורדת. ניידת משטרה מתקרבת לעברה ושני שוטרים יוצאים מהניידת, שולפים ממנה את העגלה שלה. היא בהלם מוחלט והם מספרים:

"לפני כמה דקות אנחנו נוסעים לסיור סטנדרטי ברחוב כאן ופתאום, מול העיניים שלנו, עובר פועל ערבי עם עגלת תינוק. מובן שהוא לא הנוף הרגיל כאן שהולך עם עגלה ואנחנו מציצים דבר ראשון לבדוק שאין תינוק בתוך העגלה. רואים שלא, ובכל זאת עוצרים אותו ושואלים מה העגלה הזו עושה בידיים שלו. 'מצאתי אותה ליד הפח', הוא אומר לנו. ושלושתנו יודעים שהוא משקר. עגלה במצב חדש, תיק תלוי עליה, משהו כאן לא תקין, אבל מה כבר יש לנו לעשות? שנינו מרחמים על ההורים המסכנים האלו שהעגלה של הילד שלהם נגנבה, אבל אין לנו הרבה מה לעשות. אנחנו כבר כמעט נכנסים לרכב ופתאום מתוך התיק שעל העגלה בוקע בעוצמה שיר 'רבי ישעיה בן רבי משה... רבי ישעיה בן רבי משה... שנינו עוצרים, אנחנו מכירים את השיר הזה! מכירים אותו, ואין

והתעוררתי רק לקראת הבוקר... איך שהתעוררתי נטלתי ידיים וקפצתי מהמיטה כשאני מתכוון להריח ריח לא נעים של אוכל שרוף, מה מאוד הופתעתי לגלות שהמים כמעט ולא התאדו והמרק רק השתבח! כל מי שמבין על מה אני מדבר יודע שזהו ממש נס! בצהריים הגיעה האורחת עם בנה שרק שלשום נהיה בן שנה, ואיך קוראים לילד? ניחשתם טוב, ישעיה... הכנתי מרק לכבוד רבי ישעיה, וישעיה אכל מהמרק... התברר שבני המשפחה סבלו ממכת עכברים קשה, מדביר שקיבל תשלום רב על עבודתו לא הצליח למגר את המכה, ונאלצו לפנות רהיטים שנדבקו בביצי עכברים לפח האשפה... ומה בכל אופן עצר לגמרי את המכה? רק תמונתו המפורסמת של הרבי הקדוש מקרעסטיר. והנה הם זכו בבן שנולד בסמוך ליום הילולת הצדיק, והאם קראו אותו על שמו. מה אומר ומה אדבר, זיכה אותי השם יתברך להבין מקרוב מה הפירוש "בזכות רבי ישעיה בן רבי משה".

כך נתפס הגנב הערבי

אחת הקוראות תחי' שלחה לנו סיפור מתוך גיליון "קראט" (י"ב אייר תשפ"ב, דבר העורכת): בעיר בית שמש, בשכונה חדשה – חדשה "מהניילונים", אירעה התרחשות מעניינת. באחד הימים נכנסת אשה צעירה, מובילה עגלת תינוק, לבנין מגוריה. הבנין חדש ממש, המעליות טרם עובדות, ובאין אופציה אחרת היא נוטלת את התינוק בזרועותיה ומתחילה לטפס במדרגות לעבר קומותיו הגבוהות של הבנין. בשלב מסוים, כשהיא כבר צולחת כמות נכבדת ממספר הקומות שעליה לעלות, היא נזכרת למרבה התסכול שהתיק ובו כסף מסמכים והטלפון הנייד שלה נשאר

כשקרוב ובא זמן התשלום הראשון ועדיין לא מכרתי את ביתי נכנסתי ללחץ. דירת הייתה אומנם יפה מאוד וגם הוספתי ובניתי עוד חדרים אך ללא היתר בניה, כך שהדירה נמכרת במחיר יקר אך משכנתא אי אפשר להוציא על כל הסכום ועל כן רק מי שיש בידו כסף מזומן יכול להתקדם עם עסקה כזאת.

יום חמישי בשבוע, בעקבות הלחץ הכספי וגם טרדות נוספות בעבודה, ביקשתי להשתחרר ולצאת מן הארץ לנפוש. שאלתי את הסוכן טיסות להיכן יש כרטיס טיסה מידי במחיר סביר, לאחר בדיקה אמר לי, יש הערב לבודפשט וחזרה ביום א', סגרת טיסה ונחתתי בבודפשט. התפללתי מנחה - מעריב בבית חב"ד. ואז אמרתי בליבי, הרי אני בחופשה ללא טרדות ושמעתי כל כך הרבה על רבי ישעה'לה, סך הכל שעתיים וחצי מכאן, אסע, אשתטח על הציון ואשוב ללון. ויצאתי לדרכי לעבר "בודרוגקרעסטור" מקום מנוחת רבינו זיע"א, הגעתי לציון הק' אמרתי כמה פרקי תהילים ובאתי לצאת מן הציון. פתאום הכתה בי המחשבה, הרי מספרים ישועות מופלגות על רבינו זיע"א ובפרט למי שמבטיח לתת סעודה כיד המלך לטובת נשמתו, ואני הנני כאן ממש והרי צרה בידי, אינני מצליח למכור את דירתי, אהיה טיפש אם לא אנסה לפחות את הסגולה הזאת ואולי אוושע בזכות הצדיק השוכן כאן. חזרתי לציון ואמרתי בפה מלא "אם אזכה ואמכור את דירתי בהקדם אזי מבטיח אני להטיס לכאן מניין יהודים להשתטח על ציון רבינו ואעשה סעודה כדבעי". יצאתי וחזרתי לבודפשט ונכנסתי לסעוד במסעדת "חנה" הידועה. עודי סועד את ליבי והטלפון מצלצל עם מספר ישראלי אני עונה והקול הבוקע מהמכשיר אומר לי "הדירה עדיין רלוונטי?"

שום סיכוי שהוא מגיע מהטלפון של פועל ערבי. לא יכול להיות. ברור לכולנו שבתוך תיק העגלה הגנובה יש טלפון נייד של אשה יהודיה... וזה הרגע שבו גם הערבי מבין מהמבטים שלנו שמושהו קורה כאן, והוא משאיר את העגלה ונמלט מהמקום..."

סיפורים מופלאים בחשיפה ראשונה

מספר ידידי היקר הרה"ח רבי משה מרדכי בלעדי שליט"א:

בחודש אייר תשע"ט זכיתי לעלות על ציונו של הרה"ק שר החסד רבי ישעה'לה זיע"א כשבועיים לאחר יומא דהילולא דיליה, ולשבות בשבת קודש בביתו נאווה קודש. כמוכן שאי אפשר לתאר את האווירה של קדושה ששוררת בעיירת קרעסטור, בפרט ביום השבת, איש איש וביתו משוחחים בגדלותו של האי צדיקא קדישא.

ביומא דשבתא לאחר התפילה בביהמ"ד ששוכן ב"רבי ישעה'לים קויטעל שטוב" (חדר הישועות בקבלת הקהל), מתקיימת קידושא רבא כיד המלך, וכטוב לב המלך ביין קם אחד מן המשתתפים ומספר בקול רם: "אני מתגורר בעיר ביתר ומשתייך לבני ירושלים בקהילת המתמידים, איננו חסידים גדולים כידוע אך לפני כשנה קרה הדבר.

ביומא דהילולא ג' אייר ניגש אליי גבאי בית המדרש שעומדים להכין סעודה דשנה לכבוד הצדיק וביקש את השתתפותי בהוצאות, כנראה מגלגלים זכות וכו' הוצאתי סכום הגון להשתתפות בסעודת ההילולא. לאחר תקופה קצרה חתמתי חוזה לרכישת בית מרווח יותר בעירי ביתר ב"ה, בינתיים תכננתי למכור את ביתי שהתגוררתי ולהוסיף סכום מסוים ובכך לסיים את הרכישה. אך

אלימלך מליז'ענסק זיע"א וגם שנשתדל שיצטרפו למסע מניין לכל התפילות.

המניין היה כמעט מובטח מאנ"ש המקורבים שרצו להשתתף, אך בעקבות ההכנות מהרגע להרגע ובעקבות כל מיני קשיים שצצו, כמעט ולא צלח לארגן מניין שיצטרפו. לבסוף הצטרפו למסע ידידים שלא חשבנו שיגיעו. וברגע האחרון המניין הושלם. וכאן הסיפור קיבל תפנית, באותו שבוע לאחר דין ודברים ארוך החזירו לי חוב ע"ס 70,000 ש"ח. הפלא ופלא.

לאור זאת שיניתי את המסלול והוספתי את ציונו של רבינו הקדוש בקרעסטיר, והזמנתי שם סעודה כיד המלך לקיים את הבטחתי ושם ביקשני אדמו"ר שליט"א לספר את מעשה תקפו וגבורתו של רבינו שבדידי הווא עובדא. סיפרתי וסיימתי בכך ששילמתי את החוב כולו ועוד נשאר לי להוצאות מסע הקודש והסעודה. מיד לאחר מכן הכריזו עוד מהמשתתפים שמקבלים ע"ע לערוך סעודה לעי"נ רבינו בזכות שיפקדו בדבר ישועה ורחמים.

אחד מהם, חזר לארץ ישראל ומיד לאחר הנחיתה התקבלה תפילתו וישועתו הגיעה באופן שאי אפשר היה לחלום על כך. ומיד התקשר אליי והבטיח קידושא רבא בשבת קודש בבית מדרשינו.

אשרי הדור שיזכה לכך... זכותו של האי צדיק קדוש פועל ישועות בקרב הארץ תגן בעדנו להיוושע ברוחניות ובגשמיות בכל המצטרך לנו מתוך בריות גופא ולאריכות ימים ושנים טובות עדי נזכה לביאת משיח צדקנו בעגלא דידן אכי"ר.

צמרמורת אחזני, לא האמנתי למשמע אוזניי. שאלתי את בן שיחי מי אתה? ומאין לך על הדירה? ענה לי באתי לראות את הדירה לפני תקופה, הדירה אומנם מרשימה אבל לא יכולתי לעמוד בתשלומים. אבל עכשיו חשבתי שהדירה יכולה להתאים לחמי של"ע נכה וצריך דירת קרקע עם מרחב גדול. היא יכולה להתאים לו, האם אני יכול לבוא ולסגור איתך? לא הצלחתי להאמין לדבריו... עניתי לו שהנני בחו"ל ובעז"ה ביום ראשון נסגור חוזה בשעטומ"צ וכך הוה. רבותי, בדידי הוה עובדא לפני שנה. כמובן שהבאתי מניין לציונו הק' כהבטחתי. ועכשיו באתי שוב עם בני ביתי לשהות במחיצת הצדיק בשבת קודש. כמובן הקהל הקודש האזינו בשקיקה לסיפורו המדהים, ואז המשיכו לספר מעובדות קודש על הצדיק.

ביום ראשון עליתי עם זוגתי שתחי' על ציון רבינו הק' ובסיום אמירת התהילים אמרתי לה, הרי אנחנו לקחנו לאחרונה הלוואה על סך 100,000 ש"ח כתוספת למשכנתא לרכישת דירתנו, גם ככה המשכנתא גבוהה מאוד, אבל כדאי שנבטיח שאם בתוך 3 שנים נצליח להחזיר את ההלוואה הזאת, גם אנו נביא מניין לכאן ונערוך סעודה לכבוד הצדיק הקדוש זיע"א. כמובן שהבטחנו ורשמנו את התאריך בעוד שלוש שנים והתפללנו להשי"ת שיעזור לנו בזכות הצדיק לזכות לכך. כמעט שלוש שנים עברו שבמהלכם שילמנו כל חודש 1250 ש"ח על ההלוואה הזאת, ונשאר לנו קצת פחות מ 70,000 ש"ח לגמר ההלוואה והישועה עדיין רחוקה. לאחר פורים תשפ"ב הביע את רצונו מו"ר כ"ק אדמו"ר מקרעטשניף קריית גת שליט"א להשתטח על ציון המצוינת של הרה"ק הרבי רבי

לעילוי נשמת
רחל בת אדוניהו ז"ל

לעילוי נשמת
ה"ה מרת אידל ע"ה

לעילוי נשמת
הרה"ח ר' אברהם אריה
בן ר' מאיר שלמה פיגה ז"ל
נלב"ע ז' כסלו תשפ"ג

בת ר' חזקיהו ז"ל
נלב"ע כ"ח שבט תשפ"ג

ובנה הרה"ח ר' יקותיאל דב
בן ר' יחזקאל הלוי פרידמן זצ"ל
נלב"ע כ"ב אלול תשפ"ב

לעילוי נשמת
רבי יוסף בן חנינה דויאב ז"ל

זכות זיכוי הרבים לטובת נשמת האדמו"ר מנדבורנה

הרה"ק רבי יעקב ישכר בער

בן הרה"ק רבי חיים מרדכי זצוקללה"ה זי"ע

נלב"ע ז' אדר תשע"ב

לזכות התורם, לברכה והצלחה וסייעתא דשמיא בכל מעשי ידיו

לרפואת
אליהו בן רחל

לרפואת רחל צפורה פייגא
בת ציונה צירל דבורה

לטובת נשמת

הרה"ק ר' **ישעי** בן ר' **משה** זי"ע

מקרעסטיר